

SKUPINA AA

Sem Luka. Star sem 17 let. Sem odvisnik od alkohola. To je moja zgodba:

»Vedno sem bil uspešen učenec, dober športnik, priljubljen med učitelji v osnovni šoli in profesorji na gimnaziji. Z vrstniki nisem imel težav; čeprav nisem bil v središču družbe. V osnovni šoli sem vedno do neke mere čutil ljubosumje s strani vrstnikov in, čeprav se bo morda čudno slišalo, tudi staršev. Čutil sem, da mi zavidajo uspešnost. Da mi tega ne privoščijo in niso veseli zame.

V srednji šoli sem našel družbo podobnih ljudi kot sem jaz. Nikomur ni bilo mar za alkohol, droge in zabave. Uspeh na različnih področjih jim je bil pomemben. Prijateljem sem zaupal. Moji starši se z vsemi mojimi uspehi niso mogli sprijazniti, saj v svoji mladosti niso bili uspešni, veliko stvari jim ni šlo dobro od rok, nimajo uglednih služb, velike hiše in dobrega avtomobila ... Mati dela kot trgovka, oče pa je zaposlen v tovarni in »dela za trakom«. Nikoli mi nista izkazovala ljubezni, nikoli nisem dobil pohvale, nikoli mi nista rekla, da sta ponosna name. Zmeraj bolj pa sem čutil, da to potrebujem in pogrešam. Morda sem celo podzavestno iskal nekaj, kar bi nadomestilo to praznino v meni.

Ob koncu srednje šole so se začeli pritiski glede mature, vpisa na fakultete in celotne prihodnosti. Profesorji so nas neprestano strašili z ocenami in popravnimi izpiti, še posebej tisti, ki so poučevali maturitetne predmete.

Nato pa je prišel vikend, ko je imel prvi izmed moje družčine prijateljev 18. rojstni dan. Seveda sem bil povabljen. Že v šoli smo se dogovorili, da bomo skupaj nazdravili. Na praznovanje rojstnega dne sem prišel med prvimi. S prijateljem sva takoj nazdravila. Popil sem prvi požirek žganja. Začutil sem, kako mi tekočina teče po

grlu. Ko je prišla do želodca, sem začutil toploto, malo me je tudi zapeklo, a prevladal je topel občutek, ki mi je zelo prijal. Ko so prišli vsi povabljeni, smo nazdravili še skupaj. Ponovno enak, prijeten občutek. Občutek topline. Z vsakim požirkom sem se oddaljeval od realnosti, vse je bilo bolj sproščeno, bilo mi je vseeno za vse ljudi okoli mene, vseeno za občutje ljubosumja, pomanjkanja ljubezni, pohvale, priznanja.

Naslednji dan me je malo bolela glava, a bilo mi je vseeno, saj je občutek topline in sproščenosti prejšnjega dne prevladal. Bil je boljši od glavobola, ki v tistem trenutku ni bil pomemben.

Čez nekaj mesecev je imel rojstni dan nek drug prijatelj. Ponovno smo praznovali polnoletnost. Komaj sem čakal, da bom ponovno doživel ta občutek. Občutek topline, oddaljenosti od realnosti in občutek sprostitev. Trenutek, ko pozabiš na težave, ko te niso pomembne, jih ne občutiš.

Nato pa ... vsak mesec nova zabava. Vedno mi je uspelo s pijačo ujeti tisti prijeten, sproščen, topel občutek. Občutek, ko realnost ni bila blizu, ni bila pomembna. Včasih, za vikend, ko staršev ni bilo doma, sem si tudi sam privoščil kakšen kozarček ali dva. Sprva je bilo to samo za sprostitev in razbremenitev, kar mi je pomagalo, da sem se naslednji dan lažje učil. Nato pa se je to stopnjevalo. Potreba po alkoholu oziroma tistem, kar je uživanje tega prineslo, je postajala vedno večja. Nisem zdržal tedna brez tega občutka, brez te sprostitev. Začel sem piti tudi med tednom. Včasih po pouku, včasih zvečer. Namesto vode sem skrivoma pil vino, ki sta ga starša imela vedno doma na zalogi. Ko ga je zmanjkalo, sem spil kako pivo ali karkoli smo pač imeli doma.

Bilo je vedno huje. Počasi sem mislil le še na alkohol, kje ga bom dobil, kdaj bom lahko pil, kako bom to skril in podobno. Uspeh v šoli mi je padel in na tekmah nisem več pobiral medalj.

Doma mi niso nič rekli. Zdelo se je, kot da nič ne opazijo. Pa saj jim zame itak ni bilo preveč mar. Zato se s tem nisem ukvarjal. Bilo mi je vseeno. Ko so moji prijatelji iz šole videli, kako slabo mi gre, so se nehali družiti z mano in se me pričeli izogibati. Toda tudi jaz jih nisem več potreboval. Moja luknja v srcu, ta praznina, je bila zapolnjena z alkoholom. Toplino sem imel, sprostitev tudi, drugega nisem potreboval.

Napočila je zabava enega izmed sošolcev. Povabljeni smo bili vsi iz šole in njegovi prijatelji. Res je bila nora žurka. Prvič sem se napil do nezavesti. Zjutraj, ko sem se zbudil, je poleg mene sedela neka punca. Ne spomnim se je z zabave, niti nisem vedel njenega imena. Bila je res lepa; z dolgimi črnimi lasmi, olivne polti in dolgih nog. Ko sem se zbudil, me je ogovorila: »Končno si se zbudil. A si v redu?«, me je vprašala. Odgovoril sem ji: »Ja, kul sem. Kako pa ti je ime?«. Začela sva se pogovarjati. Ime ji je bilo Julija. Bila je sošolčeva sestra dvojčica, ki obiskuje gostinsko šolo. Med pogovorom sem, čeprav tega prvi trenutek niti nisem prepoznal, čutil toplino, tako kot sem jo čutil ob prvem požirku alkohola. Lahko sem se sprostil. Imel sem občutek, da ji lahko povem vse. Med pogovorom me je vprašala, če mojih staršev ne bo skrbelo, kje sem, zakaj se ne oglašam na telefon, kdaj pridem domov in s kom sem. Povedal sem ji, da nimam ravno ljubeče družine, ki bi jo skrbelo zame. Naredila nama je zajtrk. Skupaj sva ga pojedla, nato pa sem odšel domov. Med hojo nisem mogel nehati misliti nanjo, na njene vranje črne lase in lepe oči, v modrini katerih sem se lahko utopil od prijetnosti. Odločil sem se, da jo povabim na sprehod naslednji dan. Na odgovor sem čakal celo popoldne in ko mi je končno odgovorila se je strinjala. Vriskal sem od veselja.

Po tem sva šla še nekajkrat ven. Občutki ob njej so bili neverjetni. Počutil sem se izpolnjenega, slišanega, ljubljenega. Končno sem dobil nekoga, ki mu lahko iskreno zaupam in mu je mar zame. Zanj bi naredil vse. Skoraj vse. Alkoholom se žal nisem mogel čisto odpovedati. Ko sva bila skupaj sem lahko pozabil na vse, niti pomislil nisem na alkohol, a ko sem bil sam, so še vedno prišli občutki, ki sem jih preganjal z alkoholom.

Nekega vikenda sem se napil. Bil sem sam doma. Začel sem že zjutraj. Ko sem se naučil, kar sem si zadal, sem spil kozarec vina. Bil je kot nagrada za trud. In tako sem nadaljeval do popoldneva. Takrat sem zaslišal trkanje na vhodnih vratih. Ustrašil sem se, nisem vedel, kdo je. Počasi sem se približal vratom. Komaj sem hodil, želel sem najti ključe, a mi ni uspelo. Zavrtelo se mi je, opotekajoče sem prišel do vrat. Po nekaj poskusih mi je končno uspelo odkleniti vrata. Odprl sem jih in videl, da pred njimi stoji Julija. Ko je videla, da sem pijan, da imam rdeč obraz kot svež paradižnik z vrta, je vstopila brez vprašanj. Za seboj je zaprla vrata, si poiskala copate in me pospremila do dnevne sobe, kjer me je polegla na zofo. Zagotovo je zavohala vonj po alkoholu in opazila moje vedenje, saj me je začela spraševati, kaj in koliko sem spil, koliko časa nazaj, če sem kaj jedel in še in še. »Zasuvala« me z vprašanji. Nato sem zaspal.

Ko sem se zbudil, je bila ona še vedno tu. Glavo sem imel v njenem naročju. Božala mi lase. Opazil sem, da se ji v očeh nabirajo solze ...

Name pade prva solza. Želi nekaj reči, a jo prekinem in se ji opravičim, da me je morala videti v takem stanju že drugič, popolnoma pijanega. Julija začne vpiti name: »Kaj je narobe s tabo? A sploh veš, kaj bi se ti lahko zgodilo? Dobro, da sem prišla, če ne bi končal kot moja mama!« Plane v jok. Ko pride malo k sebi, mi zaupa, da je njena mami imela enake težave in se še vedno zdravi in hodi na srečanja v Društvo

alkoholikov. Vsak dan je zanjo bitka. Bitka proti alkoholu. Pogovarjava se še dolgo časa. Ko se zvečeri zaspiva.

Zjutraj se zbudim in imam že pripravljen zajtrk. Julije ni nikjer. Ko pojem, grem pod tuš in se oblečem v sveža oblačila. Slišim trkanje. Odprem vrata. Julija je. Reče mi, naj se obujem. Ubogam jo. Nato pograbi mojo denarnico. Sprehodiva se do avtobusne postaje, kjer naju pobereta njena starša. Ne vem, kam greva. Zaupam ji. Starša ustavita avto pred lepo prenovljeno hišo, nikjer ni nobenega napisa. Izgleda kot običajna hiša, v kateri bi lahko kdo stanoval. Vstopiva. Nato ugotovim, da me je peljala na srečanje alkoholikov.«

Zdaj sem tu ... Neskončno sem hvaležen za Julijo, ki me je pripravila do tega, da sem šel na zdravljenje. Neskončno hvaležen življenju, ki mi je na pot pripeljalo osebo, ki mi daje toplino, ki mi je starši niso nikoli dali in mi zapolni praznino. Ki mi stoji ob strani. In zato vem, da bom zmogel.

Avtor: Ivana Kecman Kordež, 3. letnik,
Srednja šola Jesenice
Mentor: Urša Gloščič